

Zuster Catharina met 'haar' twee jongste kinderen, pootjebadend in zee: één van de hoogtepunten van de zomervakantie.'

‘MIJN’KINDEREN ZIJN MIJN VREUGDE EN GELUK’

Op 10 maart van vorig jaar verscheen hier een interview met Svenja Bruyninckx onder de titel ‘De rebelse meid die kloosterzuster werd’. Svenja werd in Merchtem geboren en ging daar tot haar twaalfde naar de lagere school. Daarna ging het gezin in Opwijk wonen. Drie jaar later werd ze wegens slecht gedrag naar het internaat van de Zusters van Liefde in Kortemark gestuurd. Tot ieders verbazing voelde ze zich daar snel thuis. Toen ze 19 was trad ze in het klooster en bij haar

geloften koos ze voor de naam Catharina (door de kinderen vaak afgekort tot Cathje). Ze is verantwoordelijk voor 7 kinderen uit probleemgezinnen en is bijna klaar met haar studie orthopedagogie. In de maanden na het interview stuurde zuster Catharina naar haar vroegere turn-juf Marie-Jeanne Vanden Elzen en mij, lange mails en foto's over haar leven als religieuze en over de belevenissen met 'haar' kinderen. Het zijn spetterende verhalen, waarin nog iets van de rebelse Svenja zit en die je vooral raken door haar enthousiasme, haar speelse, warme omgang met haar leefgroep. Daarom, proberen we, als positieve intro van 2022, enkele beelden op te roepen via samenvattingen van de mails.

Kletsnat

In de zomer kregen we een haast doorlopend verhaal van buiten en binnen spelen, uitstapjes, kamperen, met daarbij soms verbluffende foto's. Een zomerse topper is de uitstap naar zee: de kinderen gaan pootjebaden en Cathje doet mee. Haar lange kloosterjurk hangt in het water. Ze wordt kletsnat wat de pret alleen maar kan vergroten. In het najaar leeft het hele internaat toe naar twee supermomenten: een talentenjacht en sinterklaas. Aan de talentenjacht nemen alle internen deel. Over haar groepje schreef Catharina: 'Van klein naar groot, ze waren allemaal fantastisch.' Haar leefgroep had gekozen voor een sketch waarin twee agenten een lockdownfeest ontdekken. Ze willen binnenvallen, maar een van de twee verzint telkens weer een nieuwe reden om nog even te wachten. Bijvoorbeeld: om 18 uur val je niet zomaar bij mensen binnen. Dat is onbeleefd, want ze zitten dan aan tafel. De agenten aarzelen zolang dat de feestvierders kunnen ontsnappen, om, na het verdwijnen van de politie, weer vrolijk aan 't vieren te gaan. 'Het publiek kwam niet bij van het lachen', schreef zuster Catharina.

Wat sinterklaas betreft: die show wordt hier gestolen door drie oudere internen die zich tijdens het avondmaal stiekem laten zwart schminken en het bijpassend kostuum aantrekken. Ze sluipen naar buiten waar ze de verlichting uitdraaien, klimmen op een plat dak met uitzicht op de eetzaal en zwaaien hun brandende zaklamp wild in het rond. Dat blijft niet onopgemerkt in de refter. Catharina: 'Deuren vlogen open en een storm van jong volk vloog naar buiten. De Pieten gooiden zakjes snoep naar beneden, de kinderen grabbelden, dankten met een dansje, waarop één van de Pieten wild mee begon te doen. Ik heb mij een kriek gelachen.' Diezelfde avond werd in elk van de leefgroepen een brief van de sint voorgelezen en kreeg ieder kind een cadeau.' Ook Kerstmis werd vroom en vrolijk gevierd.

Enthousiaste kloosterlinge

Natuurlijk is niet iedere dag een feest. De kinderen hebben het vaak moeilijk ten gevolge van trauma's die ze thuis hebben opgelopen. Dat uit zich in moeilijk

gedrag, opstand, verdriet. Zuster Catharina:’ Ik kijk zelf terug op een moeilijke tijd als kind en jongere. Dat helpt me om mijn gastjes beter te begrijpen.’ Ze vertelt nog dat ze ’s morgens voor het ontbijt en ’s avonds voor het slapengaan tijd neemt om met haar kinderen te bidden en te danken voor iets of iemand. Daarna leest ze een mooie tekst voor, bijvoorbeeld over de vele wonderen van Gods schepping. Zuster Catharina is ook een enthousiaste kloosterlinge. Ze houdt van het breviergebed waarvoor de zusters op geregelde tijdstippen samenkomen en waarin ze ook bidden voor dierbaren en voor mensen die om een gebed hebben gevraagd. ‘Die gebeden, schreef ze, ‘vormen de krans rond de dagelijkse eucharistie. Ze geven mij ook het gevoel te behoren tot een grote familie. Het zijn mijn rijkste momenten omdat ik van daaruit naar mijn kinderen en jongeren ga. Zij zijn mijn vreugde en geluk. Ik voel me gedragen door mijn contact met Christus en met hen die ‘hierboven’ voor ons supporteren. Op moeilijke momenten weet ik mij gedragen wat me de kracht geeft om in de meest uitzichtloze situaties voort te doen.’

T.S.

een relaas over het recent bezoek van zr. Catharina aan Merchtem waar ze een directeur en enkele schooljuffen uit haar kindertijd ontmoette.

ZR. CATHARINA: ‘JULLIE ZIJN ALS FAMILIE VOOR MIJ’

Net voor het jaareinde ontmoette zuster Catharina (zie blz 1) verscheidene leerkrachten en de schooldirecteur uit haar kindertijd in Merchtem, ruim 25 jaar geleden. Dat is lang, maar de herinneringen klonken alsof het allemaal pas gisteren in Ter Dreef was gebeurd. Marie-Jeanne Van den Elzen, de toenmalige turnlerares van Svenja Bruyninckx zei dat ze de nu 31-jarige zuster nog zag als het lenig meisje dat ze was (en gebleven is). Frieda Larivière, haar kleuterjuf, haalde een groepsfoto boven met, op de eerste rij, de toen vijfjarige Svenja. Ook Odette Finck, destijds juf van het zesde leerjaar en directeur Luc Ringoot hadden het over hun sympathieke leerlinge. Het was een stralend weerzien met taart en koffie bij gastvrouw Frieda en haar man Achille Decoster. In de mail die zuster Catharina dezelfde avond nog stuurde, had ze het over haar geluk door en dankbaarheid voor het zo warme en deugddoende contact. ‘Jullie zijn als familie voor mij,’ schreef ze. (ts)

Zuster Catharina omringd door vroegere leerkrachten en directeur: links van haar Marie-Jeanne Van den Elzen en Frieda Larivière, rechts Odette Finck en Luc Ringoot. (Foto A.DC.)